

De verkoper

Door Saskia Angenent

Bij mij om de hoek is een nieuwe meubelzaak geopend. Niets bijzonders, een gewone zaak met voor elk wat wils.

Ik vind het leuk om naar meubels te kijken en bovendien ben ik op zoek naar een nieuwe bank.

Voordat ik boodschappen ga doen besluit ik even binnen te lopen om te kijken wat ze hebben.

'Klingklong', klinkt een blikkerig geluid wanneer ik de deur door ga.

Mijn ogen moeten wennen aan het donker in de zaak. De meubels staan kriskras door elkaar en ik baan me een weg door de salontafels en voetenbankjes. Iets verderop staan stoelen, kasten en banken.

'Hm, ik geloof niet dat hier wat bij zit voor me',

denk ik hardop terwijl ik het rommelige interieur van de zaak in me opneem.

Uit een zijkamertje komt een man naar me toe. Hij is het type man waar je op straat aan voorbij loopt. Netjes gekamd haar, misschien iets te lang. Een eenvoudige grijze v-halstrui en een zwarte broek met een scherpe vouw in de pijpen.

'Kan ik u helpen, mevrouw?'

'Ik wil even rondkijken, kan dat?'

'Natuurlijk mevrouw, gaat uw gang.'

Bescheiden doet hij een paar stappen naar achteren om mij langs te laten.

Ik loop door naar achteren en zie eerst de kasten. Het is echt van alles wat, lelijk wit gefineerde boekenkasten staan naast echte houten kasten in diverse stijlen.

Eén kast trekt mijn aandacht. Een Chinese bruidskast. Donkerrood gelakt hout met een groot rond metalen beleg en een simpele sluiting aan de twee deurtjes. Een nieuwe trend, ik weet het. Ze staan in alle woontijdschriften.

Ik vind hem mooi, hij heeft iets authentieks, al vraag je je af hoe ze in godsnaam opeens aan al die authentieke bruidskasten komen die honderden jaren oud heten te zijn.

Ik ga langzaam met mijn hand over de rode lak. Ik hou van meubelen die iets oers uitstralen.

Als ik omkijk zie ik de verkoper die bezig is met het afstoffen van wat oude en nieuwere kasten. Hij kijkt aandachtig naar me terwijl ik bij deze kast sta.

Ik laat de kast voor wat hij is en ga op zoek naar de banken. De eerste twee die ik zie zeggen me niks, niet mijn smaak. Dan zie ik een bank die in de richting komt van wat ik mooi vind. Donkerbruin leer, mooi stevig zadelleer met stoer bewerkte naden.

Ik sta in gedachten wanneer de verkoper schuchter naast me komt staan.

'Zoekt u iets speciaals?'

vraagt hij me voorzichtig.

'Ik ben op zoek naar een nieuwe bank, maar ik weet nog niet wat ik precies zoek.'

'U houdt van leer?'

'Ja, dat in ieder geval. Deze bank hier komt in de richting maar hij is het nog niet helemaal.'

De verkoper denkt even na, en opeens lichten zijn ogen op en hij vraagt: 'Ik zag u net bij de bruidskast staan, wat vindt u van die kleur?'

'Prachtig',
zeg ik meteen,
'het is een prachtige warme kleur.'

'Misschien heb ik dan iets heel bijzonders voor u',
zegt de verkoper, terwijl heel zijn houding verandert. Zijn ogen kijken me brandend van enthousiasme aan. Zijn dienstbare houding verdwijnt sneller dan ik kan omschakelen.

'Wilt u me volgen?'

Hij loopt verder naar achteren.

Geamuseerd en benieuwd loop ik achter hem aan. We gaan een stoffige ruimte in die lijkt op een werkplaats of meer op een opslagplaats. Het is hier nog rommeliger dan in de winkel zelf.

'Auw',
Ik stoot me aan een paar uitstekende metalen buizen, en ik wrijf over mijn pijnlijke scheenbeen.

'Oh, oh, ja sorry, het is hier een beetje rommelig. Gaat het?'

Stoer zeg ik,

'Ja hoor, het was meer de schrik', en ik geef hem een geruststellende glimlach.

Bij een groot stuk plastic blijft hij staan, hij wacht tot ik bij hem ben. Zenuwachtig als een verliefde puber op zijn eerste afspraakje kijkt hij me aan. Hij probeert in te schatten of hij het bij het rechte eind heeft met mij.

'Ik heb hier een prachtexemplaar staan'.

Liefdevol schuift hij het armoedige plastic opzij. Ik zie nog niet veel.

'Deze bank heb ik een paar dagen geleden binnen gekregen. Ik wilde hem nog niet in de zaak zetten.'

Hij kijkt me verwachtingsvol aan, bedenkt zich even en loopt naar de muur om een lamp aan te doen. Dan schuift hij snel nog wat grote kartonnen dozen opzij.

'Alleen voor liefhebbers',
zegt hij vol vuur.

'Ik denk dat u een liefhebber bent.'

Hij houdt zijn adem in. Ik vergeet de verkoper en kijk. Nu met het licht aan komt de dieprode kleur naar voren. Ik zie waanzinnig mooi zadelleer in een kleur die ik nooit eerder zag.

'Ja, ik ben een liefhebber', denk ik terwijl ik naar voren stap om het model beter te bekijken.

Blij verrast lach ik naar de verkoper. Hij lacht breeduit terug. Hij wijst me op de hoge zijkanten en laat me het leer nog eens voelen. Dan neemt hij me bij de arm en trekt me enkele stappen naar achter.

'Bekijk hem even vanaf hier, dan ziet u hem beter, voor het overzicht.'

Hij heeft gelijk, ik ben verkocht. Ik geniet van zijn enthousiasme, en ik geniet van bijzondere meubelstuk dat ik zie.

Stil kijken we samen naar de bank.

Dan zegt hij:

'Weet u, ik hou niet elke dag van mijn werk. Zoals u ziet staat er veel spul in de zaak dat niet de moeite waard is. Maar ja, ik moet ook leven hé.'

Hij zwijgt even en zegt dan:

'Maar soms, zoals nu, dan hou ik van mijn werk. Dan krijg ik zo'n prachtig meubel binnen. Ik zou hem het liefst voor mezelf houden, daarom staat hij ook nog hier achter. Ik kan het niet aanzien al die mensen die zomaar langs lopen en niet zien hoe mooi hij is. Die uitstraling...'

'Ik zie dat u de schoonheid herkent. Dat maakt me ongelooflijk blij.'

Ik kijk hem geamuseerd maar begrijpend aan, en knik. Ik snap het.

'Het liefst reis ik de hele wereld over om overal dit soort juweeltjes in te kopen. Maar mensen zien het niet. Ik raak ze aan de straatstenen niet kwijt. Mensen zijn voorzichtig, ze zijn bang voor rood. Een rode bank in hun woonkamer. Ze willen bruin of grijs of zelfs zwart.'

'Dit is een echte leefbank, met stijl. Een bank met een ziel',
zegt hij en lacht opeens verlegen. Hij kijkt me weer aan.

'Ik draaf een beetje door geloof ik.'

'Nee, nee, ik snap u helemaal',
zeg ik snel.

'Deze bank maakt je huis een thuis waar je graag terugkomt na een lange dag werken.'

'Hoe kunnen mensen toch leven in een huis met zo'n ziellose eenheidsinrichting? Wanneer je 's avonds door de straten loopt en je kijkt bij mensen binnen, dan zie je overal hetzelfde. Ik snap het niet. Het ergste is dat ik er aan meewerk. Ik verkoop het ze.'

'Oh, vergeeft u me, wilt u misschien een kopje koffie? Ik sta hier maar als een kip zonder kop te kletsen.'

Hij verandert opeens weer in de beleefde verkoper die hij was toen ik binnenkwam.

Hij verbaast me opnieuw.

'Nou, graag eigenlijk',

zeg ik en hij leidt me terug naar voren. Ik werp nog een blik op de bank.

'Ja, ik wil hem hebben',

denk ik nog. We hebben het niet eens over een prijs gehad. Het kan me niet schelen.

De koffie die hij me aanbiedt staat duidelijk al een tijdje te pruttelen. Een straf bakkie noem je dat. Ik ga zitten op een plastic klapstoeltje aan een metalig tafeltje. Terwijl we aan de koffie zitten komen er klanten binnen.

De verkoper excuseert zich en gaat op hen af.

'Kan ik u helpen?',

vraagt hij voorkomend.

Ik kijk naar hem terwijl hij bezig is.

Het soort klanten waar we het net over hadden gehad. Ze staan te kijken bij een televisiekast van beukenfineer.

Mijn gedachten dwalen af. Wat zijn mensen toch mooi als ze een passie hebben. Wat is het jammer dat je niet kunt leven van de wind, dan kon je altijd je passie najagen. Deze verkoper zou de hele dag kunnen stralen.

Nu loopt hij wat ongelukkig met deze mensen en adviseert ze over de aankoop van een meubelstuk zonder ziel. Hij laat ze een redelijk alternatief zien, maar dat is al te gedurfd voor zijn klanten.

Hij kan tevreden zijn, ze besluiten de kast van beukenfineer te kopen. Ongeïnteresseerde klanten, maar het brengt geld in het laatje.

Zwijgend drinken we later onze, nu lauwe, koffie op.

Het is tijd om op te stappen, ik moet nog boodschappen doen.

'Ik moet gaan',

zeg ik, de stilte verbrekend.

'Ja, ja, ja, ik weet het.'

Hij staat ook op en loopt mee naar de deur.

'Denk er nog even over. Ik laat hem nog een tijdje achter staan.'

Ik geef hem een hand en bedank hem.

'Nee, ú bedankt.'

Even zie ik het vuur van daarnet weer in zijn ogen en dan draai ik me om.

Met de deurknop in mijn hand zeg ik:

'Ik kom zeker terug.'

'Ik weet het'.

